

Zimska avantura: Autobusom na Rudnik

Dolazim do šaltera da pitam koji prvi autobus ide ka Jastrepcu. To je jedna od planina na kojima nikad nisam bio. Službenica me gleda u čudu.

Menjam destinaciju i pitam koji prvi bus ide ka Rudniku.

Kaže mi da neko stajalište više nije u funkciji, ali mogu do Gornjeg Milanovca, pa da se posle snađem.

Prihvatam.

Posle nekog vremena stižem u Gornji Milanovac i odabranim prevozom stižem u varošicu Rudnik na Rudniku.

Na samo stotinak kilometara južno od Beograda prostire se planina Rudnik i istoimena varošica koja se svija na njegovim padinama.

Obe su dobile ime po rudniku cinka i olova koji tu radi od rimskih vremena.

Od nedavno je u privatnom vlasništvu.

Dobar deo stanovnika ovog naselja je poslom vezan za rudnik.

Gde se može naći i arheološko blago, tvrdi upravnik Doma kulture „Vojislav Ilić“, Momčilo Paunović, veliki borac za vrednosti svog kraja.

U sasvim pristojno sređenoj ustanovi on organizuje, kad može, književne, muzičke svečanosti, ali i izložbe koje su solidno posećene, kako od meštana, tako i od strane od turista i gostiju iz Gornjeg Milanovca i drugih gradova Srbije.

Novija istorija ovog kraja izbacuje nam dve ličnosti: Bika Rudničkog, koji je navodno uveo „zakon prve bračne noći“ i vojvodu iz vremena Prvog srpskog ustanka – Arsenija Lomu, po kome se zove lokalna škola i kome je podignut spomenik u centru varošice.

Gde dominira hotel „Kraljica“ sa sjajnim muralima iz naše nacionalne istorije.

Tu obično dolaze grupe predškolske i školske dece iz raznih krajeva Srbije.

Rudnik je 1922.godine proglašen vazdušnom banjom i stogodišnjica će se obeležiti na dostojan način, veli Momčilo Paunović.

Na Rudniku je razvijena i fauna u šumama, ali nema velikih zveri.

No, jednog dana dolazi televizijska ekipa iz Gornjeg Milanovca da snimi svedočenja i tragove čopora vukova na obroncima Rudnika!

Ne primećujem nikakvo uznemirenje među meštanima, naprotiv, oni to filuju pošalicama, kako i dolikuje pravim Šumadincima.

Čujem da su ponosni i što je ovde svoju kuću imao veliki bard našeg glumišta – Đuza Stojiljković.

Sada je na mestu njegove kuće kafana „Glumac“, koju posećujem. Povelika je i sva u drvenariji.

Umesto gledanja televizije i interneta, imam prevashodni zadatak u svom smeštaju da ložim drva i gledam u peć.

To me odmara od svega zbog čega sam pobegao od rutine.

U noći se, osim laveža pasa iz varošice, čuju i zvukovi iz šume. To me fascinira.

Vazduh je čist kao suza. Možete ostaviti otvorena vrata kuće, niko vas neće iznenaditi. Jedino poledica ometa kretanje.

Sa nagoveštajem mečave u ovom kraju, odlučujem da se na vreme evakušem i prebacujem se, zahvaljujući dobročinstvu svojih domaćina do Gornjeg Milanovca.

Iako bi ovde imalo osnova ostati duže, odlučujem se da uzmem prvi bus za Beograd. Ne znam prosto šta me na putu čeka. Još nije krenulo nevreme.

Za nekih dva sata ugledaću opet svetla velegrada i neću im se obradovati. Kažu da su cifre zaraženih petocifrene, da je kriza na svakom koraku. Valjda se i od mene očekuje da se prepusti opštem očaju. **E**, pa neću!

Ime

Komentar

Δ

Ovo veb mesto koristi Akismet kako bi smanjilo nepoželjne. Saznajte kako se vaši komentari obrađuju